

THE GREAT CONTROVERSY
CHS. 29,3,25
HUNGARIAN

29. A bűn eredete

Sok embert a bűn eredete és oka nagyon elbizonytalanít. Látják a gonoszság munkáját, és rettenetes következményeit: a szenvedést, a pusztulást, és azt kérdezik, miként lehetséges mindez annak a Lénynek az uralma alatt, akinek a bölcsessége, hatalma és szeretete végtelen. Ez olyan titok, amelyre nem találnak magyarázatot. Bizonytalanságuk és kételkedésük vakká teszi őket, és nem veszik észre az Isten Igéjében világosan kinyilatkoztatott és az üdvösség szempontjából nélkülözhetetlen igazságokat. Vannak olyanok is, akik - miközben a bűn létezéséről kérdezősködnek - azt is meg akarják tudni, amit Isten nem nyilatkoztatott ki. Ezért nem találnak megoldást problémáikra. S mivel hajlanak a kételyre és az akadékoskodásra, mentségül hozzák fel ezt Isten Igéjének elvetésére. Mások pedig azért nem tudnak megnyugtató magyarázatot adni a bűn nagy problémájára, mert a hagyomány és a téves magyarázatok elhomályosítják az Isten jelleméről, kormányzatának jellegéről és a bűnnel való bánásmódjának elveiről adott bibliai tanítást.

A bűn eredetére lehetetlen olyan magyarázatot találni, ami megindokolná létezését. De eleget tudhatunk mind a bűn eredetéről, mind végleges megszüntetéséről ahhoz, hogy világosan lássuk: Isten igazságosan és jóakarattal kezeli a bűnt. Semmit sem tanít a Szentírás világosabban, mint azt, hogy Isten semmiképpen sem felelős a bűn létrejöttéért; hogy ő nem vonta vissza önkényesen kegyelmét; hogy nem volt hiba kormányzatában, ami alkalmat adott volna a lázadásra. A bűn »betolakodó«, amelynek jelenlétét nem lehet megindokolni. A bűn titokzatos, érthetetlen; mentegetése egyenlő volna igazolásával. Ha mentséget lehetne találni rá, vagy okot létezésére, akkor megszűnne bűn lenni. A bűnre egyetlen meghatározás van, amelyet Isten Igéje ad: »a bűn pedig a törvénytelenység«; egy olyan elv testet öltése, mely harcban áll Isten kormányzatának alapjával: a szeretet nagyszerű törvényével.

A bűn keletkezése előtt béke és boldogság uralta az egész világegyetemet. Minden tökéletes összhangban volt a Teremtő akaratával. Az Isten iránti szeretet mindent túlszárnyalt, az egymás iránti szeretet pedig tiszta volt. Krisztus, az Ige, Isten egyszülöttje egy volt az örökkévaló Atyával - természetben, jellemben és szándékban. Ő volt az egyetlen lény az egész világegyetemben, aki tanácskozhatott Istennel, és osztozhatott szándékaiban. Krisztus által teremtette Isten a mennyei lényeket. »Őbenne teremtett minden, ami van a mennyekben... akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok« (Kol 1:16); és Krisztusnak, éppúgy mint az Atyának, az egész menny hódolatát fejezte ki.

Mivel Isten kormányzatának alapja a szeretet törvénye, az összes teremtett lény boldogsága azon múlott, hogy tökéletes összhangban vannak-e a törvény nagyszerű elvével, az igazságossággal. Isten szeretetből fakadó szolgálatot kíván minden teremtményétől - olyan hódolatot, amely Isten jellemének megértéséből fakad. A Teremtő nem talál örömet a kikényszerített engedelmségben. Mindenkinek szabad akaratot ad, hogy önként szolgálhasson neki.

De volt valaki, aki visszaélt ezzel a szabadsággal. Benne - akit Krisztus után Isten a legjobban

kitüntetett, és aki a menny lakói közül a leghatalmasabb és legdicsőségesebb volt - fogant meg a b•n. Bukása el•tt Lucifer volt az els• oltalmazó k•r•ub. Szent volt és makulátlan. »Így szól az Úr Isten: Te valál az arányosság pecsétgy•r•je, teljes bölcsességgel, tökéletes szépségben. Édenben, Isten kertjében voltál; rakva valál mindenféle drágakövekkel.« »Valál felkent oltalmazó K•r•ub; és úgy állattalak téged, hogy Isten szent hegyén valál, tüzes kövek közt jártál. Feddhetetlen valál utaidban attól a naptól fogva, melyen teremtetél, míg gonoszság nem találtaték benned« (Ez 28:12-15).

Lucifer örökké élvezhette volna Isten megbecsülését, az angyalsereg szeretetét és tiszteletét; használhatta volna nemes képességeit mások áldására és Alkotója dicsőségére. De - mondja a próféta »szíved felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad bölcsességedet fényességben« (Ez 28:17). Luciferben lassan-lassan kialakult az önfelmagasztalás vágya. »Ollyá tevéd szíved, min• az Isten szíve. « »Ezt mondád:... az Isten csillagai fölé helyezem ül•székemet, és lakom a gyülekezet hegyén... Fölibük hágok a magas felh•knek, és hasonló leszek a Magasságoshoz« (Ez 28:6; Ésa 14:13-14). Ahelyett, hogy igyekezett volna a teremtmények Isten iránti szeretetét és h•ségét a legmagasabb szintre növelni, Lucifer megpróbálta szolgálatukat és hódolatukat a maga számára megnyerni. Ez az angyalfejedelem arra a dicsőségre sóvárgott, amelyet a végtelen Atya egyedül Fiának adott, és olyan hatalomra pályázott, amelynek a gyakorlása egyedül Krisztus kiváltsága volt.

Az egész menny örömmel dics•ította a Teremt•t, és boldogan sugározta vissza dicsőségét. Amíg Istent ilyen tisztelet övezte, az egész mennyben béke és boldogság honolt. Egy disszonáns hang azonban megzavarta a menny harmóniáját. Az »én« szolgálata és magasztalása, amely Isten tervével ellenkezett, balsejtelmeket ébresztett azok lelkében, akiknek Isten dicsősége volt a legfontosabb. A mennyei tanácskozó testületek kérlelték Lucifert. Isten Fia elétárta a Teremt• nagyságát, jóságát és igazságosságát, valamint törvényének szentségét és változatlanosságát. A menny rendjét Isten állapította meg; és ha Lucifer eltér attól, meggyalázza Alkotóját, magát pedig romlásba dönti. De a végtelen szeretettel és irgalommal adott figyelmeztetés csak ellenállást keltett. Lucifer hagyta, hogy a Krisztussal szembeni féltékenység eluralkodjék rajta, és még elszántabb lett.

A maga dicsőség•l eltelve els•bbség után vágyott. Lucifer a neki adományozott magas méltóságot nem tartotta Isten ajándékának, és nem volt hálás érte Teremt•jének. Büszkélkedett fényességével és magasztos helyével. Istennel egyenl• akart lenni. A mennyei sereg szerette és tisztelte Lucifert. Az angyalok boldogan hajtották végre parancsait, • volt a legbölcsebb és legdicsőségesebb közöttük. De a menny elismert Királya Isten Fia volt, akinek hatalma és tekintélye felért az Atyáéval. Isten mindig Krisztussal tanácskozott, Lucifer el•tt pedig nem tárult fel Isten minden szándéka. »Miért legyen Krisztus az els•? - kérdezte ez a hatalmas angyal. - Miért megbecsültebb •, mint Lucifer?«

Lucifer eltávozott Isten közvetlen közeléb•l. Elment, hogy elégedetlenséget szítson az angyalok között. Munkáját titokban végezte, és egy ideig valódi szándékát az Isten iránti tisztelet látszata mögé rejtve igyekezett elégedetlenséget ébresztetni a mennyei lények között. A törvény ellen lázította •ket. Azt állította, hogy e törvények szükségtelen korlátokat szabnak. Lucifer arra biztatta az angyalokat, lényük szentségére hivatkozva, hogy kövessék saját akaratuk parancsait. Azzal a kijelentésével, hogy Isten igazságtalan vele, amikor a legnagyobb dicsőségben Krisztust részesíti, sajnálatni akarta magát. Azt állította, hogy nem azért igényel nagyobb hatalmat és dicsőséget, mert önmagát szeretné felmagasztalni,

hanem a menny minden lakója számára szabadságot akar biztosítani, hogy eljussanak a lét magasabb szintjére.

A nagy irgalmú Isten sokáig tört Lucifernek. Elégedetlenkedése kezdetén Lucifer még nem vesztette el kimagasló helyét; sőt még akkor sem, amikor hazugságait a hőséges angyaloknak mondogatni kezdte. Még sokáig a mennyben maradhatott. Isten újra és újra bocsánatot kínált neki azzal a feltétellel, hogy megbánja bűnét és engedelmeskedik. Isten olyan eszközökkel próbálta Sátánt meggyőzni tévedéséről, amelyeket csak a végtelen szeretet és bölcsesség tud kigondolni. Az elégedetlenség szelleme mindaddig ismeretlen volt a mennyben. Először Lucifer maga sem látta, hova sodródik. Nem volt tisztában a saját érzéseivel. De amikor bebizonyosodott, hogy elégedetlenségének semmi oka nincs, már tudta, hogy tévedett, hogy Isten kívánalmi jogosak, és ezt az egész menny előtt be kell ismernie. Ha ezt megtette volna, megmenthette volna önmagát és sok angyaltársát. Ekkor még nem számolta fel teljesen Isten iránti hőségét. Elhagyta ugyan oltalmazó kérésként betöltött helyét, de ha elismerve a Teremtő bölcsességét, vissza akart volna térni Istenhez, és örömmel vállalta volna az Isten csodálatos tervében neki szánt helyet, újra elfoglalhatta volna tisztét. De büszkesége nem engedte meghódolni. Elszántan védte a maga álláspontját, bizonygatva, hogy nincs szüksége bűnbánatra, és teljesen belevetette magát az Alkotója elleni nagy küzdelembe.

Lángeszének minden képességét a megtévesztésre összpontosította, hogy megnyerje a vezetése alatt álló angyalok rokonszenvét.

Még azt a tényt is, hogy Krisztus figyelmeztette és tanácsolta őt, kiforgatta, és saját áruló céljai szolgálatába állította. Azoknak, akiket a szeretet és a bizalom legerősebb szálai fűztek hozzá, Sátán azt mondta, hogy Isten őt rosszul ítéli meg, álláspontját nem veszi figyelembe, és szabadságát korlátozza. Sátán először csak elferdítette Krisztus szavait, majd megmászította, és kimondottan hazudott, azzal vádolva Isten Fiát, hogy meg akarja alázni a menny lakói előtt. Ürügyet keresett az angyalokkal való vitára. Azokat pedig, akiket nem tudott fellázítani és teljesen a maga oldalára állítani, azzal vádolta, hogy a mennyei lények érdekeivel szemben közömbösek. Pontosán azzal vádolta az Istenhez hőségeket, amit követett el. Igazolni akarta azt a vádját, hogy Isten igazságtalan vele szemben, ezért a Teremtő szavainak és tetteinek hamis beállításához folyamodott. Isten szándékait ravaszul vitatva el akarta bizonytalanítani az angyalokat. Mindazt, ami egyszer volt, titkozatosságba burkolta. Ravaszul kiforgatva Jahve legvilágosabb kijelentéseit, kételyt ébresztett velük szemben. Magas beosztása, a menny kormányzatával való szoros kapcsolata nagyobb súlyt adott állításainak, és sok angyalt rábírt arra, hogy lázadjon a Menny tekintélye ellen, miként is.

A bölcs Isten hagyta, hogy Sátán addig folytassa munkáját, mígnem az elégedetlenség szelleme nyílt lázadássá érett. Sátán terveinek teljesen ki kellett bontakoznia ahhoz, hogy valódi jellegüket és céljukat mindenki felismerhesse. Lucifernek mint felkent kérésként kimagasló helye volt; a mennyei lények végtelenül szerették, és nagy befolyást gyakorolt rájuk. Isten uralma nemcsak a menny lakóira terjedt ki, hanem minden teremtményére, a világegyetem összes lakójára is. Sátán azt gondolta, hogy ha az angyalokat maga mellé tudja állítani, akkor a többi világ is vele tart. Saját szempontjait ravaszul előtérbe helyezte, hogy célját elérje. Nagyon ügyesen tudott hazudni, és a hazugság mögé bújva előnyt szerzett magának. Még a hőséges angyalok sem voltak egészen tisztában jellemével, sem azzal, hogy

tevékenysége hova vezet.

Sátánt olyan nagy tisztelet övezte, és minden tettét olyan titokzatosság vette körül, hogy nehéz volt az angyalok előtt leleplezni munkájának igazi jellegét. A b•n, amíg teljesen ki nem bontakozott, nem t•nt olyan gonosznak, amilyen valójában volt. Mindaddig nem létezett Isten világegyetemében, és a szent lényeknek fogalmuk sem volt jellegéről és veszedelmes voltáról. Nem tudták, milyen borzasztó következményekkel jár Isten törvényének semmibevétele. Sátán először az Isten iránti h•ség tetszetős látszata mögé rejtette ténykedését. Azt állította, hogy Isten dicsőségét szolgálja, kormányzatát megszilárdítja és a menny összes lakójának javát akarja. Közben elégedetlenséget csepegtetett az angyalokba, ravaszul azt a látszatot keltette, hogy meg akarja szabadítani őket az elégedetlenségtől. Amikor azt bizonygatta, hogy változtatni kell Isten kormányzatának rendjén és törvényein, úgy tüntette fel, hogy e változtatásokra a menny összhangjának megőrzése érdekében van szükség.

Isten igazságosan kezelte a b•nt. Sátán viszont azt a módszert alkalmazta, ami Istentől távol állt - a hízélgést és a csalást. Meg akarta hazudolni Isten szavait, és az angyalok előtt hamis színben t•ntette fel kormányzási módszerét. Azt állította, hogy Isten nem jár el igazságosan, amikor törvényeket és szabályokat ró a menny lakóira; hogy a meghódolás és engedelmesség megkövetelésével csupán a maga dicsőségét keresi. Ezért be kellett bizonyítani a menny lakói és az egész világegyetem előtt, hogy Isten kormányzása igazságos, törvénye tökéletes. Sátán úgy tüntette fel, hogy egyedül ő akarja a világegyetem javát szolgálni. Mindenkinek meg kellett azonban látnia a bitörő jellemét és valódi céljait. Idő kellett adni ahhoz, hogy gonosz cselekedeteivel leleplezze önmagát.

Sátán a viszályért, amit ő okozott a mennyben, Isten törvényét és kormányzását okolta. Minden bajt az isteni uralkodás következményeként t•ntetett fel. Azt állította, hogy ő meg akarja jobbitani Jahve törvényeit. Ezért nyilvánvalóvá kellett válnia, hogy mi húzódik állításai mögött, és mi lesz akkor, ha megcsinálja javasolt változtatásait Isten törvényében. Saját művének kell kárhozottania őt. Sátán kezdte fogva azt állította, hogy nem lázad. Ezért az egész világegyetemenk álarc nélkül kell látnia a csalót.

A végtelen Bölcsesség még akkor sem pusztította el Sátánt, amikor már eldöntött tény volt, hogy nem maradhat tovább a mennyben. Mivel Isten csak szeretetből fakadó szolgálatot fogadhat el, teremtményei engedelmességének arra a meggyőződésre kell épülnie, hogy Isten jó és igazságos. Mivel a menny és a többi világ lakói akkor még nem ismerték a b•n jellegét és következményeit, nem látták volna meg Isten igazságos és irgalmas voltát, ha Sátánt elpusztítja. Ha Sátán azonnal megsz•nt volna létezni, Istent inkább félelemből szolgálták volna, mint szeretetből. A csaló befolyása nem sz•nt volna meg teljesen, és nem semmisült volna meg egészen a lázadás szelleme. A b•nnek be kellett érnie.

Sátánnak az egész világegyetem érdekében, amelynek korszakai szünet nélkül peregnek, alaposabban ki kellett bontakoztatnia elveit, hogy az Isten kormányzása elleni vádját igazi megvilágításban lássa minden teremtett lény, és hogy Isten igazságossága, irgalma és törvényének változhatatlansága örökre vitán felül álljon.

Sátán lázadása tanulságul szolgál a világegyetem számára az egymást követő századok során; örök bizonyágul a b•n jellegéről és borzalmas következményeiről. A sátáni elv megvalósulása, az emberekre

és angyalokra gyakorolt hatása mutatja, mi következik Isten tekintélyének félretevéséből. Nyilvánvalóvá lesz, hogy Isten kormányzatának és törvényének létevel fonódik össze minden teremtményének jóléte. E lázadás szörnyű emléke örök időken át védeni fogja a szent lényeket a törvényszegés természetének fel nem ismerésétől, a bűn elkövetésétől és a büntetéstől.

A mennyben folyó küzdelem utolsó percéig a nagy bitörő igazolni próbálta magát. Amikor elhangzott a kijelentés, hogy Sátánnak összes hívével együtt el kell a boldogság honát hagynia, a lázadó vezér arcátlanul kimondta, hogy semmibe veszi a Teremtő törvényét. Megismételte azt az állítását, hogy az angyaloknak nincs szükségük irányításra, hanem hagyni kell, hogy tegyék azt, amit tenni akarnak, és akarataik mindig jól fogja őket irányítani. Isten törvényeit a szabadság korlátjának bélyegezte, és kijelentette: el kell törölni a törvényt, hogy a mennyei seregek a törvény korlátjától megszabadulva a lét magasabb, dicsőségesebb szintjére juthassanak.

Sátán és követői a lázadás minden felelősségét egyhangúan Krisztusra hárították. Azt mondták, ha Isten nem fedtte volna meg őket, akkor nem lázadtak volna fel. E makacs és kihívóan hőtlen csúszó híveivel együtt megpróbálta megdönteni Isten kormányzását. Tiszteletlenül azt állították, hogy egy' elnyomó hatalom ártatlan áldozatai. De végül el kellett hagyniuk a mennyet.

Ugyanaz a szellem, amely lázadást szított a mennyben, a földön még mindig lázadást sugall. Sátán ugyanazt a módszert alkalmazza az emberek között, amit egykor az angyaloknál. Az ő szelleme uralja az engedetlenség fiait, akik hozzá hasonlóan igyekeznek lerombolni Isten törvényének korlátait, és szabadságot ígérnek a parancsolatok áthágóinak. A bűn megfeddése ma is győlöletes és ellenállást vált ki az emberekben. Amikor Isten intő üzenetei érintik a lelkiismeretet, Sátán arra indítja az embert, hogy igazolja magát, és próbáljon másokat is rábírnai a bűneivel való egyetértésre. Az ember ahelyett, hogy hibáit kijavítaná, felháborodást szít a dorgáló ellen, mintha volna a probléma egyedüli oka. Az igazi Ábel napjaitól fogva mindmáig ez a lelkület mutatkozik meg azok ellen, akik el merik ítélni a bűnt.

Sátán, aki a mennyben Isten jellemét hamis színben tüntette fel, és Alkotóját szigorúnak és kegyetlennek bélyegezte, az embert ugyanezzel az eszközzel vette rá a bűnre. E sikere után kijelentette, hogy Isten igazságtalan korlátozásai okozták az ember bukását, miként az ő lázadását is.

De az Örökkévaló Isten kinyilatkoztatja a maga jellemét: »Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú. Aki irgalmas marad ezer íziglen; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt, de nem hagyja a bűnöst büntetlenül« (2Móz 34:6-7).

Isten megvédte trónja becsületét, és kinyilvánította igazságosságát, amikor Sátánt kiűzte a mennyből. De amikor az ember a hitehagyó lelkület csalásainak engedve vétkezett, Isten bizonyosságot tett szeretetéről azzal, hogy egyszülött Fiát halálra adta az elbukott emberért. Az engesztelésben megmutatkozik Isten jelleme. A keresztsúlyos érvelése az egész világegyetem előtt bebizonyítja, hogy a bűn útjáért, amelyet Lucifer választott, semmiképp sem lehet Isten kormányzatát vádolni.

A Krisztus és Sátán közötti küzdelemben a Megváltó földi szolgálata során a nagy csaló jelleme lelepleződött. Semmi sem téphette volna ki erősebben a mennyei angyalok és az egész hőséges

világegyetem lakóinak szívéb•l a Sátán iránti szeretetet, mint az, hogy Sátán kegyetlen harcot indított a világ Megváltója ellen.

Kihívóan követelte, hogy Krisztus hódoljon meg el•tte. Elbizakodott vakmer•ségében felvitte Krisztust a hegycsúcsra és a templom tetejére. Gonosz szándékát elárulta, amikor arra biztatta, hogy ugorjon le a szédít• magasból. Sátán elszánt rosszindulattal helyr•l-helyre üldözte a Megváltót. Azt sugallta a papoknak és a népnek, hogy utasítsák el szeretetét, és azt kiáltsák: »Feszítsd meg! Feszítsd meg!«. Mindez megdöbbenetett és felháborította a világegyetem lakóit.

Sátán készítette arra a világot, hogy tagadja meg Krisztust. A gonoszság fejedelme felhasználta minden képességét és ravaszságát Jézus elpusztítására, mert látta, hogy a Megváltó irgalma és szeretete, könyörülete és szánakozó kedvessége bemutatja a világnak Isten jellemét. Sátán vitatta Isten Fiának minden igényét, és emberek segítségével szenvedéssel és fájdalommal nehezítette a Megváltó életét. Az álbölcsélet és hazugság, amellyel Sátán gátolni akarta Jézus munkáját, az engedetlenség fiainak gy•lölete, a kegyetlen vádak a példátlan jóságú élet ellen - mind mélyen gyökerez• bosszúszomjból fakadtak. Az irigység és a rosszindulat visszafojtott tüze, a gy•lölet és a bosszúvágy el•tört a Golgotán Isten Fia ellen, és az egész menny néma fájdalommal nézte a jelenetet.

Krisztus, miután meghozta nagy áldozatát, felemelkedett a mennybe, de addig nem fogadta el az angyalok imádatát, míg el nem mondta kérését: »Akiket nékem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is énvelem legyenek« (Jn 17:24). Kimondhatatlan szeretettel és súllyal hangzott a válasz az Atya trónjáról: »Imádják •t az Istennek minden angyalai! « (Zsid 1: 6). Egyetlen folt sem volt Jézusban. Megalázkodása véget ért. Áldozatát befejezte, és olyan nevet kapott, amely minden név felett áll.

Sátán b•nére nem volt mentség. A hazug és gyilkos •scsaló megmutatta valódi jellemét. Nyilvánvaló volt, hogy ugyanazt a lelkületet tanúsította volna, ha irányíthatta volna a menny lakóit, mint amivel hatalmában tartotta az embereket. Azt állította, hogy Isten törvényének áthágása szabadságot és dics•séget teremt. De bebizonyosodott, hogy a következmény rabszolgaság és gyalázat.

Leleplez•dtek Sátán hazug vádjai, amelyeket Isten jelleme és kormányzása ellen felhozott. Azzal vádolta Istent, hogy csupán a maga dics•ségét keresi, amikor teremtményeit•l hódolatot és engedelmisséget kíván. Kijelentette, hogy míg a Teremt• mindenki mástól önmehtagadást követel, • maga nem gyakorol önmehtagadást, és nem hoz áldozatot. De nyilvánvaló lett, hogy az elbukott és b•nös ember megváltásáért a világegyetem Uralkodója meghozta a legnagyobb áldozatot, amire a szeretet csak képes; mert »Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot« (2Kor 5:19). Az is bebizonyosodott, hogy míg Lucifer dics•ség és els•bbség utáni vágyával kinyitotta az ajtót a b•n el•tt, Krisztus - hogy a b•nt megsemmisítse - megalázta magát, és engedelmes volt mindhaláig.

Világossá vált, hogy Isten mennyire iszonyodik a lázadás indítékaitól. Az egész menny láthatta Isten igazságos voltát mind Sátán elítélésében, mind pedig az ember megváltásában. Lucifer kijelentette: ha Isten törvénye változhatatlan, ha a büntetést nem lehet elengedni, akkor minden törvénszeg•t örökre ki kell rekeszteni a Teremt• kegyelméb•l. Azt állította, hogy a b•nös emberiség nem válható meg, ezért az • jogos zsákmánya. De Krisztus halála olyan érv volt az ember érdekében, amit nem lehetett megdönteni.

A törvény büntetése Krisztust érte, ki Istennel egyenlő, az ember pedig magáénak tudhatja Krisztus igaz életét, és töredelmes, alázatos étellel győzhet Sátán halmán, miként Isten Fia győzött. Isten igaz, és megigazítja, azokat akik hisznek Jézusban.

Krisztus azonban nemcsak azért vállalta a szenvedést és a halált, hogy megváltsa az embert. Azért jött, hogy a »törvényt naggyá« tegye és »dicsőségessé«. Nemcsak azért jött, hogy e föld lakói úgy tekintsék a törvényt, ahogy kell, hanem azért is, hogy az egész világegyetemnek megmutassa: Isten törvénye változhatatlan. Ha a törvényt el lehetett volna törölni, akkor Isten Fiának nem kellett volna élete feláldozásával engesztelést szereznie annak áthágásáért. Krisztus halála bizonyítja a törvény változhatatlanságát. A bűnös megváltásáért hozott áldozat, amelyre a végtelen szeretet készítette az Atyát és a Fiút, az egész világegyetem előtt tesz bizonyosságot, hogy Isten törvényének és kormányzásának alapja: igazságosság és irgalom. Ennek bizonyítására kevesebb, mint ez az engesztelés nem lett volna elég.

A végső ítéletkor bebizonyosodik, hogy a bűnre semmiféle ok nincs. Amikor az egész föld Bírāja Sátánnak szegezi a kérdést: »Miért lázadtál ellenem, és ragadtad el tőlem országom polgárait?« - a bűn szerzőjének nem lesz semmi mentsége. Minden száj megnémul, és a lázadás serege szótlán lesz.

A Golgota keresztje nemcsak a törvény változhatatlanságát hirdeti a világegyetemnek, hanem azt is, hogy a bűn zsoldja a halál. A haldokló Megváltó »elvégeztetett« kiáltásával megkondukt Sátán felett a lélekharang. Az oly régóta folyó nagy küzdelem eldőlt, és most már biztos volt, hogy a bűn végleg megsemmisült. Isten Fia átlépte a sír kapuját, hogy »a halál által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt« (Zsid 2:14). Lucifer magas méltóságra vágyott, és ezért ezt mondta: »Az Isten csillagai fölé helyezem ülszékemet, ... hasonló leszek a Magasságoshoz. « Isten pedig kijelenti: »Tevélek hamuvá a földön... s többé örökké nem leszel!« (Ésa 14:13-14; Ez 28:18-19). Amikor »eljön a nap, lángoló, mint a sütő-kemence... olyanná lesz minden kevély és minden gonosztevő, mint a pozdorja, és megégeti őket az eljövendő nap, azt mondja a Seregeknek Ura, amely nem hagy rajtuk gyökeret, sem ágat« (Mal 4:1).

Az egész világegyetem látni fogja a bűn jellegét és következményeit. A bűn végleges megsemmisítése, ami kezdetben az angyalokat megfélemlítette, Istent pedig meggyalázta volna, most bizonyítja Isten szeretetét, és megalapozza dicsőségét a világegyetem lényei előtt, akik boldogan teljesítik akaratát, akiknek szívében van törvénye. Soha többé nem lesz gonoszság. Isten Igéje így hangzik: »Nem leszen kétszer veszedelem« (Náh 1:9). Isten törvényét, amelyet Sátán a szolgaság jármának bélyegzett, minden lény a szabadság törvényeként fogja tisztelni. A próbára tett és a próbából győztesként kikerült teremtettség soha többé nem lesz holtan azzal szemben, aki tökéletesen bemutatta mérhetetlen szeretetét és végtelen bölcsességét.

---

3. A hitehagyás

Pál apostol a thesszalonikai gyülekezethez intézett második levelében megjövendölte a nagy hitehagyást, amely nyomán létrejön a pápai hatalom. Pál kijelentette, hogy Krisztus napja addig nem jön el, »mígnem bekövetkezik el•bb a szakadás, és megjelenik a b•n embere, a veszedelemnek fia, aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, ami Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát«. Az apostol továbbá arra figyelmezteti testvéreit, hogy »m•ködik... már a törvényszegés titkos b•ne« (2Thessz 2:3-4.7). Már ilyen korán látta, hogy tévelygések csúsznak az egyházba, amelyek utat készítenek a pápaság kialakulásához.

Lassan-lassan, el•ször csak lopva és csendben, majd pedig, amikor meger•södött, és hatalmába kerítette az emberek lelkét, nyíltabban végezte megtéveszt• és istenkáromló munkáját »a törvényszegés titkos b•ne«. A pogányság szokásai szinte észrevétlenül utat találtak a keresztény egyházba. A megalkuvás és a behódolás szellemét egy ideig fékezte a vad üldözés, amelyet az egyház a pogányságtól elszenvedett. De amikor az üldözés megsz•nt, és a kereszténység bekerült a királyok udvarába és palotájába, felcserélte Krisztus és az apostolok alázatosságát és egyszerűségét a pogány papok és uralkodók pompájával és hivalkodásával, Isten kívánalmait pedig emberi elméletekkel és hagyományokkal. Nagy volt az öröm, amikor Konstantin a negyedik század elején névlegesen megtért, és a világ a látszatszentség öltönyében besétált az egyházba. Ekkor felgyorsult a bomlasztás. A látszólag vereséget szenved• pogányság lett a gy•ztes. Az • szelleme irányította az egyházat. Tanításai, szertartásai és babonái összekeveredtek Krisztus névleges követ•inek istentiszteletével.

A pogányság és a kereszténység közötti megegyezésb•l kelt életre a próféciában megjövendölt »b•n embere«, aki szembefordult Istennel, és fölé helyezte magát. Sátán mesterm•ve a hamis vallás, az a gigászi egyházszerkezet, mely ékesen tanúskodik arról, hogy Sátán akarja tetszése szerint uralni a földet.

Sátán a megkísértés pusztájában egyezkedni akart Krisztussal. Odament Isten Fiához, megmutatta neki a világ minden országát és azok dics•ségét. Felkínált neki mindent, egy feltétellel: ha elismeri a sötétség fejedelmének fels•bbségét. Krisztus megdorgálta a vakmer• kísért•t, és el•zte. Sátán nagyobb sikerrel jár, amikor az embert kísérti meg ugyanezzel. Az egyházat rávette arra, hogy világi haszonért és dics•ségért keresse a föld nagyjainak kegyét és pártfogását.

A katolicizmus egyik f• tantétele, hogy a pápa Krisztus egyetemes egyházának látható feje, az egész világ püspökeinek és papjainak legf•bb ura. S•t, mi több, a pápának az Istenség címeit és képességeit tulajdonítja. Például: »Úr Isten a pápa«, aki csalatkozhatatlan. A pápa mindenkit•l hódolatot követel. Sátán a római egyház útján ugyanazzal az igénnyel lép fel, mint a megkísértés pusztájában; és roppant tömegek hódolnak meg el•tte.

De azok, akik félik és tisztelik Istent, éppúgy fogadják ezt a vakmer• igényt, miként Krisztus, aki így válaszolt e ravasz ellenség követel•zésére: »Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj« (Lk

4:8). Isten soha még csak nem is célzott Igéjében arra, hogy embert jelölt ki az egyház fejének. A pápai felsőbbség tana éles ellentétben áll a Szentírás tanításaival. A pápának nem lehet hatalma Krisztus egyházán, csak bitorolhatja.

A katolikusok egyre-másra eretnekséggel vádolták a protestánsokat, és azzal, hogy szántszándékkal szakadtak el az igaz egyháztól. De ezek a vádak inkább őket illetik. Ők tették le Krisztus zászlaját, és ők távoztak el attól a hittől, »amely egyszer a szenteknek adatott« (Jud 3).

Sátán jól tudta, hogy az emberek a Szentírás fényében felismerhetik csalásait, és leküzdhetik hatalmát. A világ Megváltója is az Igével állt ellen Sátán támadásainak. Minden egyes támadásnál Krisztus feltartotta az örök igazság pajzsát, és így szólt: »Meg van írva. « Az ellenség minden egyes indítványával szemben az Ige bölcsessége és hatalma volt a válasz. Hogy Sátán meg tudja őrizni az emberek feletti hatalmát, és megalapozza a pápai bitorló tekintélyét, el kellett zárnia a Szentírást az emberek elől. A Biblia Istent dicsőíti, és a véges embert az őt megillető helyre teszi; ezért Sátán a Biblia szent igazságait elhallgattatta és eltitkoltatta. A római egyház is ezt a taktikát követte. Évszázadokig megtiltotta a Biblia terjesztését. Az embereknek tilos volt a Szentírást olvasni vagy házukban tartani. Elvtelen papok és főpapok úgy magyarázták tanításait, hogy állításait alátámaszták velük. Így történt, hogy a pápát majdnem mindenki Isten földi helytartójának ismerte el, akinek hatalma van az egyház és az állam felett.

Miután a Bibliát, a tévelygés leleplezőjét eltávolították, Sátán azt csinálhatta, amit akart. A prófécia kinyilatkoztatta, hogy a pápaság »véli, hogy megváltoztatja az időket és a törvényt« (Dán 7:25). És ezt tétovázás nélkül meg is tette. Hogy a pogányságból áttérteknek a bálványimádást pótolják, és így segítsék a kereszténységbe való névleges felvételüket, fokozatosan bevitték a szobrok és ereklyék imádását a keresztény istentiszteletbe. Egy egyetemes zsinaton hozott rendelet végül bevezette a bálványimádás rendszerét. Hogy a szentségtörés teljes legyen, Róma vakmerően kitörölte a törvényből a második parancsolatot, amely megtiltja a bálványimádást, - és a tízes szám megszerzésére kettéosztotta a tizedik parancsolatot.

Ez az irányzat, amely a pogányoknak engedményeket tett, a menny tekintélyének további mellőzéséhez is kaput nyitott. Sátán megszenvedetlen egyházvezetők útján meghamisította a negyedik parancsolatot is. Megpróbálta eltörölni az ősi szombatot, azt a napot, amelyet Isten megáldott és megszentelt (1Móz 2:2-3); és helyébe a pogányok által, »a Nap tiszteletre méltó napja«-ként ünnepelt napot akarta tenni. Ezt a változtatást először nem nyíltan kísérelték meg. Az első századokban minden keresztény az igazi szombatot tartotta. Féltve őrizték Isten dicsőségét, és mivel hitték, hogy Isten törvénye változhatatlan, buzgón vigyáztak előírásainak sérthetetlenségére. Sátán azonban nagyon körmönfontan dolgozott eszközei által célja megvalósításáért. Hogy az emberek figyelme a vasárnapra terelődjék, Krisztus feltámadásának tiszteletére ünnepelték. Istentiszteletet tartottak azon a napon, de azért a szórakozás napjának is tekintették; a szombatot pedig még mindig szent napként ünnepelték.

Krisztus első adventje előtt Sátán arra ösztönözte a zsidókat, hogy a szombat ünneplését a legszigorúbb követelményekkel nehezítsék meg, és tegyék teherré. Sátán így készítette elő terve megvalósítását. Előnyulva abból a hamis képből, amit ő festett a szombatról, ezt a napot, mint zsidó intézményt, ellenszenvenné tette. Míg a keresztények a vasárnapot általában örömnappként tartották meg, Sátán arra

készítette •ket, hogy a szombatot böjtnapnak, a szomorúság, a gyász napjának tartsák, és így fejezzék ki gy•öletüket a zsidó vallással szemben.

A negyedik század elején Konstantin császár kiadott egy rendeletet, amelyben a vasárnapot általános ünneppé tette az egész római birodalomban.; A Nap napját a pogány alattvalók ünnepezték, és a keresztények is tisztelték. A császár így akarta a pogányság és a kereszténység szemben álló érdekeit diplomatikusan összehangolni. Erre az egyház püspökei buzdították, akiket f•tött a becsvágy és a hatalomvágy, akik felismerték, hogy a pogányok, ha a keresztények ugyanazt a napot ünneplik, mint •k, könnyebben lesznek névlegesen keresztények, és ezzel el•mozdítják az egyház hatalmát és dics•ségét. De számos istenfél• keresztény, amíg lassan-lassan a vasárnapot bizonyos fokig szentnek tartotta, a negyedik parancsolatnak engedelmességgel a szombatot még mindig az Úr szent napjaként ünnepezte.

Az •scsaló azonban még nem fejezte be munkáját. Elhatározta, hogy a keresztényeket zászlaja alá gy•jti, és helytartója, a büszke f•pap által gyakorolja hatalmát, aki Krisztus képvisel•jének tartotta magát. Félig megtért pogányok, becsvágyó f•papok és a világot szeret• egyházi tisztségvisel•k által valósította meg szándékát. Id•r•l id•re széles kör• zsinatokat tartottak, amelyekre az egyházi méltóságok a világ minden tájáról összegy•ltek. Az Isten által alapított szombat jelent•ségét szinte minden zsinaton csökkentették egy kicsit, a vasárnapot pedig egyre inkább felmagasztalták. Így ezt a pogány ünnepet végül isteni intézményként tisztelték, míg a Biblia szombatját a zsidó vallás maradványának nyilvánították, és ünnepl•jét átkozottnak mondták.

A nagy hitehagyónak sikerült fölébe emelni »magát mindannak, ami Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik« (2Thessz 2:4). Volt bátorsága megváltoztatni Isten törvényének azt az egyetlen olyan el•írását, amely az egész emberiség el•tt félreérthetetlenül mutat az igaz és él• Istenre. A negyedik parancsolatban Isten a menny és föld Teremt•jének nevezi magát. Ez különbözteti meg minden hamis istent•l. A teremtés munkájának emlékeként szentelte Isten a hetedik napot az ember számára nyugalomnappá. A szombatnak az a rendeltetése, hogy az embert mindig az el• Istenre, létének forrására, tiszteletének és imádatának tárgyára emlékeztesse. Sátán igyekszik az embert rávenni Isten elleni h•tlenségre és törvényével szembeni engedetlenségre, ezért különösen a negyedik parancsolat ellen folytat harcot, amely Istenre mint Teremt•re mutat.

A protestánsok ma azt hangoztatják, hogy Krisztus vasárnapi feltámadása a keresztények szombatjává tette a vasárnapot. Erre azonban nincs semmi szentírási bizonyíték. Krisztus és az apostolok nem méltatták ilyen tiszteletre ezt a napot. A vasárnap keresztény intézményként való megtartása »a törvényszegés titkos b•né«-hez vezethet• vissza (2Thessz 2:7), amely már Pál korában tapasztalható volt. Hol és mikor fogadta örökbe az Úr a pápaságnak ezt a gyermekét? Mivel lehet elfogadhatóan megindokolni egy olyan változtatást, amelyet a Szentírás nem hagy jóvá?

A hatodik században a pogányság helyet adott a pápaságnak. Az egész egyház fejének Róma püspökét nyilvánították. A pápaság föltöbbség meger•södött. Hatalmi székhelyét a császári f•városba tette. A sárkány a fenevadnak »adá az • erejét... és az • királyi székét, és nagy hatalmat« (Jel 13:2).⁴ Ekkor kezd•dött el a Dániel és a Jelenések próféciájában megjövendölt 1260 éves pápai elnyomás (Dán 7:25; Jel 13:5-7). A keresztényeknek választaniuk kellett: vagy feladják feddhetetlenségüket, és elfogadják a

pápai szertartásokat és vallásgyakorlatot, vagy elsorvadnak a föld alatti börtönökben, vagy meghalnak a kőpadon, a máglyán vagy a hóhér bárdja alatt. Ekkor teljesedtek Jézus szavai: »Elárulnak pedig titeket szülők és testvérek is, rokonok és barátok is; és megölnék némelyeket tiközületek. És gyöloletesek lesztek mindenki előtt az én nevéért« (Lk 21:16-17). Hevesebb üldözés szakadt rá a hárségesekre, mint bármikor azelőtt, és a világ hatalmas harcmezővé vált. Krisztus egyháza évszázadokig az elszigeteltségben és az ismeretlenség homályában talált menedéket. A próféta ezt mondja: »Az asszony pedig elfut a pusztába, hol Istentől készített helye van, hogy ott táplálják őt ezerkétszázhatvan napig« (Jel 12:6).

A római egyház hatalomra jutása a sötét középkor kezdetét jelezte. Hatalma növekedésével mélyült a sötétség. Az emberek hite Krisztus, az igazi fundamentum helyett a római pápa személyére épült. Bőneik bocsánatát és örök üdvösségüket nem Isten Fiától, hanem a pápától, valamint a pápa által felhatalmazott papoktól és főpapoktól várták. Azt tanulták, hogy földi közbenjárójuk a pápa, és hogy a pápa közvetítése nélkül senki sem közeledhet Istenhez. Azt is mondták, hogy a pápa Istent helyettesíti, és ezért feltétlen engedelmisséggel tartoznak neki. E követelményekkel szembeni engedetlenség elég ok volt arra, hogy a vétkesek testet és lelkét a legszigorúbb büntetéssel sújtsák. Így terelték az emberek figyelmét Istenről gyarló, tévedő és kegyetlen emberekre; sőt mi több, magára a sötétség fejedelmére, aki általuk gyakorolta hatalmát. A bűnt a szentség köntösébe bújtatták. Amikor a Szentírást elnémítják, és egyes emberek magukat teszik Isten helyére, akkor a következmény csak csalás, megtévesztés és eldurvulás lehet. Az emberi törvények és hagyományok felmagasztalását erkölcsi romlottság követte. Mindig ez a következménye annak, ha Isten törvényét félredobják.

Veszélyes napok voltak ezek Krisztus egyháza számára. Kevesen hordozták híven Krisztus zászlaját. Bár az igazság nem maradt bizonyosság nélkül, időnként mégis úgy tűnt, hogy a tévelygés és a babona diadalmaskodik, és az igaz vallást száműzi a földről. Isten evangéliuma eltűnt a szem elől, a vallási formák pedig megsokszorozódtak, és az emberekre szigorú követelmények terhe nehezedett.

Nemcsak arra tanították őket, hogy a pápát tartsák közbenjárójuknak, hanem arra is, hogy saját cselekedeteikkel jóvá tehetik bűneiket, hogy hosszú zarándokutakkal, vezeklésekkel, az ereklyék imádatával, templomok, szentélyek és oltárok felállításával, nagy egyházi adományokkal - ilyen és hasonló tettekkel kell lecsillapítaniuk Isten haragját, vagy megszerezniük kegyét; mintha Isten olyan volna, mint az ember, aki semmiségekkel megharagítható, és ajándékokkal vagy vezekléssel megbékíthető.

A római egyház egyre nagyobb befolyásra tett szert, pedig az erkölcstelenség még az egyház vezetői között is eluralkodott. A nyolcadik század vége táján a római katolikusok kezdték azt mondogatni, hogy Róma püspökei már az egyház első századaiban is birtokolták azt a lelki hatalmat, amelyet akkor maguknak igényeltek. Szükség volt azonban arra, hogy ennek az állításnak valamiképpen hitelt szerezzenek. A hazugság atyja szívesen szolgált indítvánnyal. A szerzetesek hamis ősi iratokat gyártottak. Azelőtt soha nem hallott zsinati rendeletek kerültek elő, amelyek szerint a pápának a legrégebb időktől kezdve egyetemes érvényű hatalma van. És az igazságot megtagadó egyház mohón kapott ezeken a csalásokon.'

Azt a néhány h•ségest, aki az igazi fundamentumra épített (IKor 3:10-11) elbizonytalanította és hátráltatta a munkát gátló hamis tanítás. Egyesek szívesen mondogatták ugyanazt, mint Jeruzsálem falának épít•i Nehémiás korában: »Fogytán van ereje a teherhordónak, a rom pedig sok, és mi képtelenek vagyunk építeni« (Neh 4:10). Elcsigázva az üldözés, megtévesztés, romlottság és minden egyéb akadály elleni folytonos harctól, amit Sátán a haladás fékezésére kigondolt, a h•séges épít•k közül is néhányan elcsüggedtek. A békesség kedvéért, valamint vagyonuk és életük biztonsága érdekében leléptek az igazi fundamentumról. Mások azonban, nem félve ellenségeik támadásaitól, bátran kijelentették: »Ne féljete t•lük! A nagy és rettenetes Úrra emlékezzetek! « (14. v.) És folytatták a munkát. Mindegyikük oldalán ott volt a kard (Ef 6: 17).

Minden korban ugyanez a gy•lölköd•, az igazsággal szemben álló lelkület f•tötte Isten ellenségeit. De Isten szolgálóinak ébereknek és kitartóknak kell lenniük. Krisztus szavai, amelyeket az els• tanítványokhoz intézett, követ•inek az id•k végén is szólnak: »Amiket pedig néktek mondok, mindenkinek mondom: Vigyázzatok!« (Mk 13:37).

Mintha a sötétség egyre jobban s•r•södött volna. A képmádás általánossá vált. Gyertyákat égettek a képek, a szobrok el•tt, és imádkoztak hozzájuk. Elterjedtek a legképtelenebb és legbabonásabb szokások. Az embereket annyira hatalmába kerítette a babona, hogy a józan észre már nem hallgattak. Maguk a papok és püspökök is élvhajhászok, érzékiek és romlottak voltak. A nép pedig, amely t•lük várt eligazítást, óhatatlanul tudatlanságba és erkölcsi romlottságba sülyedt.

A pápai hatalom növelésére a XIV, században VII. Gergely pápa egy újabb lépést tett: kihirdette, hogy a római egyház tökéletes. Közzétett tételei egyikében kijelentette, hogy a Szentírás szerint az egyház soha nem tévedett, és soha nem is fog tévedni. De ezt az állítást szentírási bizonyítékok nem kísérték. Az önhitt f•pap arra is jogot formált, hogy császárokat eltávolítson. Kijelentette, hogy egyetlen határozatát sem változtathatja meg senki, neki viszont joga van mások döntéseit megváltoztatni.'

A csalatkozhatatlanság e védelmez•jének zsarnokságát nagyszer•en illusztrálja az a történet, amelyb•l megtudjuk, miként bánt a pápa IV. Henrik német császárral. A pápa kiátkozta és trónjától megfosztotta ezt az uralkodót, mivel olyan merész volt, hogy a pápa tekintélyét semmibe vette. Henrik, megrémülve fejedelmei h•tlenségét•l és fenyegetéseit•l, akik a pápai rendelkezés nyomán fellázadtak ellene, szükségesnek látta, hogy megbéküljön Rómával. Feleségének és egyik h•séges szolgájának kíséretében a tél közepén átkelt az Alpokon, hogy megalázkodjék a pápa el•tt. Henriket, amikor megérkezett a palotához, ahova Gergely visszavonult, kísér•it•l megfosztva egy küls• udvarba vezették, és ott a kemény téli hidegben fedetlen f•vel, mezítláb, szánalmas öltözkében várta, hogy a pápa maga elé bocsássa. A pápa csak háromnapos böjt és a gyónás után kegyeskedett megbocsátani neki. De Henrik még így sem vehette vissza uralkodási jelvényeit, és nem gyakorolhatta császári hatalmát addig, amíg a pápa erre engedélyt nem adott. Gergely pedig diadalittasan azzal hengegett, hogy kötelessége letörni a királyok g•gjét. Micsoda éles ellentét van e dölyfös f•pap pöffeszked• büszkesége és annak a Krisztusnak a szelídsége és alázatossága között, aki szívünk ajtajánál bebocsátást kér, hogy bocsánatot, békét hozva beléphessen, és aki így tanította tanítványait: »Aki közöttetek els• akar lenni, legyen a ti szolgátok« (Mt 20 : 27) .

Az egymást követő századok Róma egyre több tévtanításának voltak tanúi. A pogány filozófusok tanításai már a pápaság megalakulása előtt figyelmet keltettek, és befolyást gyakoroltak az egyházra. Sokan, akik névlegesen megtértek, még mindig ragaszkodtak pogány filozófiájuk tanításaihoz, és nemcsak ők maguk tanulmányozták továbbra is, hanem másokat is ösztönöztek rá, hogy így befolyásukat kiterjeszthessék a pogányokra. Ekképpen súlyos tévedéseket vittek be a keresztény vallásba. Kiemelkedő volt ezek között az ember természetes halhatatlanságában és a halál utáni öntudatos állapotban való hit. Róma ezzel a tantétellel alapozta meg a szentek segítségül hívásának és Szűz Mária imádásának tanát. Ebből származik az az eretnekség is, amely szerint a megátalkodottak örökké gyötördni fognak. Ez a tanítás már korán bekerült a pápai tanok közé.

Így elkészült az út annak a másik pogány koholmánynak a bevezetéséhez is, amelyet Róma purgatóriumnak nevez, és a hiszékeny, babonás tömegek rémítgetésére használ. Ezzel az eretnekséggel alapozta meg azt az állítását, hogy van egy kízóhely, ahol azok, akik nem szolgáltak rá az örök kárhozatra, addig szenvednek a bűneik miatt, amíg meg nem tisztulnak, és bebocsátást nem kapnak a mennybe.'

Rómának szüksége volt még egy koholmányra ahhoz, hogy hasznot húzhasson tagjának rettegetéséből és bűneiből. Ezt a búcsú tana szolgáltatta. A pápa teljes bűnbocsánatot ígért a múltban és a jelenben elkövetett, valamint a jövőben elkövetendő bűnökre, és a büntetés elengedését ígerte mindazoknak, akik részt vesznek a kereszties háborúban. E háborúkkal az volt a pápa célja, hogy kiterjessze földi uralmát, megbüntesse ellenségeit, és kiirtsa azokat, akik meg merik tagadni lelki hatalmát. Ez a tan arra is kioktatta az embereket, hogy az egyháznak fizetett pénzzel egyrészt megszabadulhatnak bűneiktől, másrészt kiszabadíthatják elhunyt barátaik lelkét a kízó lángokból. Ilyen eszközök alkalmazásával Róma megtöltötte kincstárát, és elsegítette Krisztus állítólagos képviselőinek csillogását, fényezését és kicsapongását. Krisztusnak pedig nem volt fejté hova lehajtania.'

Az úrvacsora bibliai szertartását kiszorította a miseáldozat, ami egyenlő a bálványimádással. A papok azt állították, hogy a szertartások alatt az egyszeri kenyér és bor Krisztus valóságos testévé és vérévé alakul át.' Istenkáromló vakmerőséggel nyíltan állították, hogy van hatalmuk Istent - a mindenség Alkotóját - teremteni. A keresztényeknek halálbüntetés terhe mellett hitet kellett tenniük e borzasztó, mennyet sértő tanítás mellett. Tömegeket dobtak a lángok közé, akik erre nem voltak hajlandók.'"

A XIII. században jött létre a pápaság legszörnyesebb gépezete: az inkvizíció. A sötétség fejedelme ösztönözte erre a pápai hierarchia vezetőit. Titkos tanácskozásaikon Sátán és angyalai befolyásolták a gonosz embereket, de láthatatlanul köztük volt Isten angyala is, és félelmetes feljegyzést készített méltánytalan intézkedéseikről és tetteikről. E feljegyzések túl iszonyatosak ahhoz, hogy az ember elhordozza őket. »A nagy Babilon... részeg vala a szentek vérével.« A mártírmilliók szétroncsolt teste bosszúért kiáltott Istenhez a hitehagyó hatalom ellen.

A pápaság a világ kényura lett. Királyok és császárok hajoltak meg a római pápa rendeletei előtt. Úgy tnt, hogy a pápa az emberek földi és örökkévaló sorsát a kezében tartja. Róma tanításait évszázadokon át embermilliók fogadták el fenntartás nélkül, szertartásait tisztelettel gyakorolták, ünnepeit általánosan megtartották; papságát tisztelték, és bűkezen támogatták. A római egyháznak azóta sem volt ennél

nagyobb tekintélye, pompája és hatalma.

De »a pápaság dele a világ éjféle volt.«" A Szentírás szinte teljesen ismeretlen volt, nemcsak a nép, de a papság körében is. A régi idők farizeusaihoz hasonlóan a pápai vezetők győlték a világosságot, amely leleplezte bűneiket. Miután eltávolították Isten törvényét, az igazság normáját, korlátlan hatalmat gyakoroltak, és gátlástalanul vétkeztek. Eluralkodott a csalás, a kapzsiság és a tékozlás. Az emberek semmiféle büncselekménytől nem riadtak vissza, ha általa vagyonhoz vagy magas álláshoz juthattak. A pápák és főpapok palotái a legnagyobb erkölcstelenség színhelyei voltak. Egyes pápák olyan felháborító bűnöket követtek el, hogy a világi uralkodók megpróbálták eltávolítani ezeket az egyházi méltóságokat. Európa századokon át egy helyben topogott a tudományok, a művészetek és a műveltség terén. A kereszténységet erkölcsi és szellemi bűnultság szállta meg.

A világ állapota a római uralom alatt Hóseás próféta szavainak félelmetes és letagadhatatlan teljeseését mutatta: »Elvész az én népem, mivelhogy tudomány nélkül való. Mivelhogy te megvetted a tudományt, én is megvetlek téged... És mivelhogy elfeledkeztél Istened törvényéről, elfeledkezem én is a te fiaidról. « »Nincs igazság és nincsen szeretet és nincsen Istennek ismerete a földön. Hamisan esküsznek és hazudnak, és gyilkolnak és lopnak és paráználkodnak, betörnek. és egyik vér a másikat éri« (Hós 4:6.1-2). Ez lett a következménye annak, hogy száműzték Isten Igéjét.

---

25. Isten változhatatlan törvénye

»Megnyilatkozék az Isten temploma a mennyben, és megláttaték az • szövetségének ládája« (Jel 11:19). Isten szövetségének ládája a templom második helyiségében - a szentek szentjében - van. A földi szentélyszolgálatban, amely »a mennyei dolgok ábrázolatának és árnyékának« szolgálata volt, ebbe a helyiségbe csak a f•pap mehetett be a nagy engesztelési napon, hogy megtisztítsa a templomot. Az a kijelentés pedig, hogy az Isten temploma »megnyilatkozék« a mennyben, és szövetségének ládája láthatóvá lett, figyelmünket a mennyei szentek szentjének megnyílására, azaz 1844-re irányítja, amikor Krisztus belépett a szentek szentjébe, hogy elvégezze az engesztelés befejez• szolgálatát. Akik hitben felismerték, hogy nagy F•papjuk a szentek szentjében elkezdte szolgálatát, meglátták a frigyládát is, és a szentély tanát tanulmányozva megértették, hogy a Megváltó szolgálatában változás történt. Látták, hogy Jézus Isten szövetségének ládája el•tt szolgál, és saját vérére hivatkozik a b•nösök érdekében.

A földi templomban a frigyláda magában foglalta a két k•táblát, amelyre Isten felírta törvényét. A frigyláda csupán a törvénytáblák tartója volt, de értékessé és szentté tette a mennyei elvek jelenléte. Amikor Isten temploma megnyílt a mennyben, láthatóvá lett a testamentumát tartalmazó frigyláda is. A mennyei templomban - a szentek szentjében - dics•ség övezi Isten törvényét, azt a törvényt, amelyet Isten mennydörgések közepette hirdetett ki a Sinai-hegyen, és saját ujjával írt a k•táblákra.

Isten törvénye, amely a mennyei templomban van, az eredeti szent törvény. A k•táblákra írt és a Mózes öt könyvében feljegyzett rendelkezések pontosan ugyanazt örökítették meg. Akik ezt a fontos dolgot megértették, azok felismerték, hogy Isten törvénye szent és változhatatlan. Megértették úgy, mint soha azel•tt, hogy milyen súlya van a Megváltó e kijelentésének: »Míg az ég és a föld elmúlik, a törvényb•l egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik« (Mt 5:18). Isten törvénye, amely kinyilatkoztatja Isten akaratát, és visszatükrözi jellemét, örökre megmarad, »mint a felh•ben lév• bizonyosság«. A törvény egyetlen parancsa sem vesztette hatályát; egy jótája vagy pontocskája sem változott meg. Ezt mondja a zsoltáríró: »Uram! Örökké megmarad a Te igéd a mennyben. « »Minden • végzése tökéletes. Megingathatatlanok örökké és mindvégig« (Zsolt 119:89; 111:7-8).

A Tízparancsolat szívében van a negyedik parancsolat, úgy, ahogyan azt Isten el•ször kihirdette: »Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat, de a hetedik nap az Úrnak a te Istenednek szombatja: semmi dolgot se tégy azon se magad, se fiad, se leányod, se szolgád, se szolgálóleányod, se barmod, se jövevényed, aki a te kapuidon belül van; mert hat napon teremté az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovék. Azért megáldá az Úr a szombat napját, és megszentelé azt« (2Móz 20:8-11).

Isten Lelke megérintette Igéjének kutatóit. Rádöbbsentek arra, hogy tudtukon kívül áthágták ezt az el•írást; nem ügyeltek a Teremt• nyugalomnapjára. Vizsgálni kezdték, hogy miért is tartják a hét els• napját az Isten által megszentelt nap helyett. A Szentírásban semmi jelét nem találták a negyedik

parancsolat megszüntetésének, sem pedig a szombat megváltoztatásának. Isten soha nem vonta vissza azt az áldást, amely el•ször megszentelte a szombatot. Ezek az emberek •szintén igyekeztek Isten akaratát megismerni és cselekedni. Amikor rájöttek arra, hogy a törvényt áthágták, nagyon elszomorodtak, és a szombat megszentelésével tanújelét adták Isten iránti h•ségüknek.

Sokan próbálták nagy er•feszítéssel ezeknek az embereknek a hitét megdőnteni. Amennyiben a földi templom a mennyei templom formájára és mintájára épült, lehetetlen volt nem látni, hogy a földi frigylárában elhelyezett törvény a mennyei frigylárában foglalt törvény pontos másolata. A mennyei szentélyr•l szóló igazság elfogadásával együtt-el kellett volna ismerni Isten törvényének és a negyedik parancsolatnak, illetve a szombat megtartásának kötelez• voltát. Ezért volt a Szentírás harmonikus magyarázata - amely rávilágított Krisztus mennyei szentélyszolgálatára - olyan elkeseredett és ádáz támadások céltáblája. Az emberek be akarták zárni az ajtót, amelyet Isten kinyitott, és ki akarták nyitni azt, amelyet bezárt. De az, »aki megnyitja és senki be nem zárja, és bezárja és senki meg nem nyitja«, kijelentette: »Ímé adtam el•dbe egy nyitott ajtót, amelyet senki be nem zárhat« (Jel 3:7-8). Krisztus megnyitotta a szentek szentjének ajtaját, illetve megkezdte ott szolgálatát. A mennyei templom nyitott ajtajából fény sugárzott, és kiderült, hogy az ott dics• helyet elfoglaló törvény magában foglalja a negyedik parancsolatot is. Azt, amit Isten hozott létre, ember nem döntheti meg.

Akik elfogadták azt a tanítást, amely rávilágított Krisztus közbenjárására és Isten törvényének örökérvény•ségére, azok felismerték, hogy a Jel 14. fejezete pontosan ezekr•l az igazságokról szól. E fejezet tanításai háromszoros figyelmeztetést adnak, amelyeknek az a szerepük, hogy felkészítsék a föld lakosait az Úr második eljövételére. Annak az üzenetnek a hirdetése, hogy »eljött az • ítéletének órája«, Krisztus szolgálatának arra a szakaszára utal, amely lezárja az ember megváltásának munkáját. Az üzenet azt az igazságot tolmácsolja, amelyet hirdetni kell addig, amíg a Megváltó befejezi közbenjárását, és eljön népéért a földre. Az ítélet, amely 1844-ben kezdődött, addig tart, amíg mindenkinek az ügye eld•l - él•ké és holtaké egyaránt. Tehát az emberiség kegyelmi idejének lezárulásáig. Hogy az ember meg tudjon állni az ítéletben, az üzenet megparancsolja: »Féljétek az Istent, és neki adjatok dics•séget«, »és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait«. Ennek az üzenetnek az elfogadása a következ• eredménnyel jár: »Itt van a szenteknek békességes t•rése, itt akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét. Ahhoz, hogy felkészüljünk az ítéletre, meg kell tartanunk Isten törvényét. Ez a törvény lesz az ítéletben a jellem mércéje. Pál apostol kijelenti: »Akik a törvény alatt vétkeztek, törvény által ítéltetnek meg... azon a napon, amelyen az Isten megítéli az emberek titkait... a Jézus Krisztus által«. Pál azt is mondja, hogy »azok fognak megigazulni, akik a törvényt betöltik« (Róm 2:12-16). Isten törvényének megtartásához szükség van a hitre, mert »hit nélkül... lehetetlen Istennek tetszeni«. És »ami... hitb•l nincs, b•n az« (Zsid 11:6; Róm 14:23).

Az els• angyal által Isten arra szólítja fel az embereket, hogy féljék •t, neki adjanak dics•séget, és benne a menny és föld Teremt•jét imádják. Hogy ezt megtehessek, engedelmeskedniük kell törvényének. Bölcs Salamon ezt mondja: »Istent féljed, és az • parancsolatait megtartsad; mert ez az embernek f• dolga! « (Préd 12:15). Isten parancsolatainak megtartása nélkül semmiféle imádat nem lehet kedves Istennek. »Az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az • parancsolatait. « »Valaki elfordítja az • fülét a törvénynek hallásától, annak könyörgése is utálatos« (1Jn 5:3; Péld 28:9).

Azért kell Istent imádnunk, mert • a Teremt•, és minden lény neki köszönheti létét. Ahol a Biblia arról beszél, hogy Isten a pogányok isteneinél nagyobb tiszteletet és mélységesebb imádatot igényel, ott mindenütt hivatkozik Isten teremt•i hatalmának bizonyítékára is. »A nemzeteknek minden istene bálvány, az Úr pedig eget alkotott« (Zsolt 96:5). »Kihez hasonlítottok hát engem, hogy hasonló volnék? szól a Szent. Emeljétek föl a magasba szemeiteket, és lássátok meg, ki teremté azokat?« »Így szól az Úr, aki az eget teremtés • az Isten, aki alkotó a földet és teremté azt... Én vagyok az Úr és több nincsen!« (Ésa 40:25-26; 45:18). A zsoltáríró így nyilatkozik: »Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten; • alkotott minket és nem magunk. a »Jöjjetek, hajoljunk meg, boruljunk le; essünk térdre az Úr el•tt, a mi alkotónk el•tt! « (Zsolt 100:3;95:6). A szent mennyei lények, akik imádják Istent, elmondják, miért illeti •t hódolat: »Méltó vagy Uram, hogy végy dics•séget és tisztességet és er•t; mert Te teremtettél mindent« (Jel 4:11).

A Jel 14. fejezetének üzenete a Teremt• imáadására szólítja fel az embereket. A prófécia bemutat egy csoportot, amely a háromszoros üzenet eredményeként megtartja Isten parancsolatát, E parancsolatok egyike közvetlenül utal Istenre mint Teremt•re. A negyedik parancsolat ezt hirdeti: »A hetedik nap az Úrnak a te Istenednek szombatja:... mert hat napon teremté az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovék. Azért megáldá az Úr a szombat napját, és megszentelé azt« (2Móz 20:10-11). Az Úr »jegy«-nek is nevezi a szombatot, »hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek« (Ez 20:20). Ezt így indokolja: »Mert hat napon teremtette az Úr a mennyet és a földet, hetednapon pedig megsz•nt és megnyugodott« (2Móz 31:17).

»A szombatnak mint a teremtés emlékűnnepének az az igazi jelent•sége, hogy állandóan arra emlékeztet, miért is illeti Istent imádat. « Azért, mert • a Teremt•, mi pedig teremtményei. »A szombat tehát Isten imáadásának éppen a gyökerét érinti, mert semmi más intézmény nem tanítja ezt a nagy igazságot ilyen meggy•zen. Isten imáadásának igazi alapját - nem csupán a hetedik napnak, hanem minden istentiszteletnek - a Teremt• és teremtményei közötti különbségben kell megkeresni. Ez a nagyszer• tény soha nem fakulhat meg, és ezt sohasem szabad elfelejteni. « Isten az Édenben azért rendelte el a szombatot, hogy az embert állandóan emlékeztesse erre az igazságra. Ameddig Istent azért imádjuk, mert • a teremt•, addig a szombat lesz ennek a jele és emlékeztet•je. Ha a szombat egyetemes ünnep lett volna, az ember értelmével és szívével felfogta volna a Teremt•t, akit tisztelet és imádat illet, és soha senki nem lett volna bálványimádó, istentagadó vagy hitetlen. A szombat ünneplése az igaz Istenhez való h•ségünk jele, ahhoz az Istenhez, »aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait«. Tehát az Isten imáadására és parancsolatai megtartására felszólító üzenet a negyedik parancsolat megtartására különös súllyal szólít.

Ellentétben azokkal, akik megtartják Isten parancsolatait, és •rzik Jézus hitét, a harmadik angyal rámutat egy másik csoportra, amelynek a tévelygéseivel szemben ez a komoly és félelmes figyelmeztetés hangzik: »Ha valaki imádjá a fenevadat és annak képét, és bélyegét felveszi vagy homlokára vagy kezére, az is iszik az Isten haragjának borából« (Jel 14:9-10). Ennek az üzenetnek a megértéséhez jól kell az itt alkalmazott szimbólumokat értelmeznünk. Mit jelképez a fenevad, a kép, a bélyeg?

Az a próféciai képsor, amelyben ezek a szimbólumok találhatóak, a Jel 12. fejezetében kezdődik, mégpedig a sárkánnyal, aki el akarta Krisztust születésekor pusztítani. Megtudjuk, hogy a sárkány nem

más, mint Sátán (Jel 12:9). • indította Heródest, hogy irtassa ki a Megváltót. A keresztény korszak első századai során a Krisztus és népe ellen indított harcban Sátán fő ügyszere a római birodalom volt. E birodalomban a pogány vallások uralkodtak. Így míg a sárkány első sorban Sátánt személyesíti meg, másodlagos értelemben a pogány Róma szimbóluma.

A 13. fejezetben (1-10. v.) egy másik fenevadról esik szó. Ez a fenevad a »párduchoz« hasonló, és a sárkány neki »adta az erejét... és az királyi székét és nagy hatalmát«. Ez a szimbólum, ahogy azt a legtöbb protestáns is hiszi, a pápaságot jelképezi, amely az első római birodalom egykori erejét, helyét és tekintélyét örökölte. János a leopárdszerű fenevadról ezt mondja: »Adaték neki nagy dolgoknak és káromlásoknak szóló szája... Megnyitá azért az száját Isten ellen való káromlásra, hogy szidalmazza az nevét és az sátorát, és azokat, akik a mennyben laknak. Az is adaték neki, hogy a szentek ellen hadakozzék, és ket legyőz; és adaték neki hatalom minden nemzetségen, nyelven és népen. « Ez a prófécia, amely majdnem azonos a Dán 7. fejezetében foglalt kis szarv jellemzésével, tagadhatatlanul a pápaságra mutat.

»Adaték neki hatalom, hogy cselekedjék negyvenkét hónapig. « A próféta ezt is mondja: »Látám, hogy egy az fejei közül mintegy halálos sebbel megsebesítettet. « Majd így szól: »Ha valaki fogságba visz mást, is fogságba megy; ha valaki fegyverrel öl, fegyverrel kell annak megöletni. « A negyvenkét hónap ugyanaz, mint Dán 7. fejezetében »az ideig, időkig és fél időkig«, azaz három és fél év, vagy az 1260 nap - az az idő, amely alatt a pápai hatalom elnyomta Isten népét. Ez az időszak, ahogy az első fejezetek ismertetik, i. sz. 538-ban, a pápaság hatalomra jutásával kezdődött, és 1798-ban zárult. Ekkor a pápát a francia sereg fogságba ejtette. A pápaság megkapta halálos sebét. Teljesedett ez a jövendölés: »Ha valaki fogságba visz mást, is fogságba megy. «

Ennél a pontnál egy másik szimbólum is jelentkezik. A próféta így szól: »Azután láték más fenevadat feljönni a földből, akinek két szarva vala, a Bárányéhoz hasonló« (Jel 13:11). E fenevadnak mind a külseje, mind pedig feltűnésének módja mutatja, hogy az általa jelképezett nemzet nem hasonlít az előbbi szimbólumok mögött húzódó nemzetekhez. A világot uraló nagy birodalmak Dániel próféta elött vadállatokként jelentek meg. Ezek az állatok akkor tettek fel, amikor »az égnek négy szele háborút támaszta a nagy tengeren« (Dán 7:2). Jel 17. fejezetében magyarázatot találunk arra, hogy mit jelentenek a vizek: »Népek azok és sokaságok és nemzetek és nyelvek« (Jel 17:15). Az ég négy szele pedig a harcot szimbolizálja. A nagy tengeren versengő szelek a hódító hadjáratok és birodalmak iszonyú jeleneteit jelképezik, amelyek útján a birodalmak hatalomhoz jutottak.

Azt a fenevadat, amelynek a bárányéhoz hasonló szarvai voltak, János a »földből« látta feljönni. Az így jelképezett nemzet más hatalmak megdöntése nélkül jut uralomra. Lakatlan területen támad, és fokozatosan, békésen nő nagygyá. Nem támadhatott tehát az Óvilág zsúfolt és viszálykodó nemzetei között - »népek... és sokaságok és nemzetek és nyelvek« viharzó tengerén. Tehát a nyugati kontinensen kell keresnünk.

Az Újvilágban melyik nemzet emelkedett 1798-ban - az erősség és nagyság ígéretével - hatalomra, amely magára vonta a világ figyelmét? A szimbólumok alkalmazhatóságához nem fér kétség. Egyetlen nemzet, és csakis egy elégíti ki e prófécia meghatározásait. A szimbólumok félreérthetetlenül az

Amerikai Egyesült Államokra mutatnak. E nemzet emelkedésének és fejlődésének esetelésekor a szónok és a történész öntudatlanul újra és újra ugyanazt a gondolatot fejezi ki, szinte pontosan ugyanazokkal a szavakkal, mint a Szentírás írója. A próféta látta a fenevadat »feljöni a földből«. A fordítók által »feljöni«-nek visszaadott kifejezés szó szerint azt jelenti, hogy »feljön vagy kibújik, mint egy növény«. Amint láttuk, ennek a nemzetnek olyan területen kellett támadnia, amely elzárva volt a földön kívül esett az európai civilizáció körén. Egy neves amerikai író »az ürességből eljövő rejtély«-nek nevezi az Egyesült Államok kialakulását, és ezt mondja: »Mint néma mag nőttünk birodalommá«. 1850-ben egy európai újság csodálatos birodalomnak nevezte az Egyesült Államokat, amely »felbukkant«, és »a föld csendjében naponként hatalmasabb és büszkébb lesz«. Edward Everett e nemzet zarándok alapítójáról tartott szónoklatában ezt mondta: »Eldugott helyet kerestek-e, amely ismeretlensége miatt védett, és messzisége miatt biztonságos, ahol a kis leydeni gyülekezet élvezheti lelkiismereti szabadságát? Nézd a hatalmas földet, amelyek felett békés hódítással... hordozták a kereszt zászlaját!«

»Két szarva vala, a bárányéhoz hasonló. « A bárányéhoz hasonló szarvak, amelyek fiatalságról, ártatlanságról és szelídségről árulkodnak, találóan ábrázolják a próféta látomása szerint 1798-ban »feljövő« Egyesült Államokat. A királyi elnyomás és a papi türelmetlenség elűzte Amerikába elsőként menekülő és ott menedéket kereső keresztény számzöttek közül sokan elhatározták, hogy a polgári és vallásszabadság masszív alapzatára épített államot fognak alapítani. Nézeteik helyet találtak a Függetlenségi Nyilatkozatban, amely szavakba öntötte azt a fontos igazságot, hogy Isten »minden embert egyenrangúnak teremtett«, és »az élethez, a szabadsághoz és a boldogsághoz« mindenkinek elidegeníthetetlen jogot adott. Az alkotmány önkormányzati jogot biztosít, amely szerint a népszavazás útján megválasztott képviselők hozzák és végrehajtják a törvényeket. A vallást szintén szabadon lehetett gyakorolni. Minden ember úgy imádhatta Istent, ahogy a lelkiismerete diktálta. A republikanizmus és protestantizmus lett a nemzet létének alapja. Ezekben rejlik hatalmának és jólétének titka. Elnyomottak és leigázottak az egész keresztény világban érdeklődéssel és reménységgel fordultak e földrész felé. Milliók igyekeztek partjaihoz, és az Egyesült Államok a föld leghatalmasabb nemzetei közé emelkedett.

De a bárányszarvú fenevad »úgy szól vala, mint a sárkány; és az elbbit fenevadnak minden hatalmasságát cselekszi elte; és azt is cselekszi, hogy a föld és annak lakosai imádják az első fenevadat, amelynek halálos sebe meggyógyult vala;... azt mondván a föld lakosainak, hogy csinálják meg a fenevadnak képét, aki fegyverrel megsebesítette vala, de megelevenedett« (Jel 13:11-14).

A bárányszarv és a sárkányhang - mint szimbólum - a vele ábrázolt nemzet állításai és gyakorlata közötti kirívó ellentmondásra mutat rá. A nemzet »szólása«: törvényhozói és bírósági szerveinek ténykedése. Ez a nemzet intézkedéseivel meghazudtolja azokat a liberális és békés elveket, amelyeket politikájának alapzataként fektetett le. Az a jövődőlés, hogy úgy szól, »mint a sárkány«, és hogy »az elbbit fenevadnak minden hatalmasságát« gyakorolja, világosan jelzi annak a türelmetlen és üldözmagatartásnak a kialakulását, amiről a sárkány és a párducszerű fenevad által jelképezett nemzetek árulkodtak. Az a kijelentés pedig, amely szerint a kétszarvú fenevad »azt cselekszi, hogy a föld és annak lakosai imádják az első fenevadat« - azt mutatja, hogy ez a nemzet felhasználja tekintélyét olyan szertartások gyakorlásának elrendelésére, amelyekkel a pápaságnak hódol.

Ez az intézkedés szöges ellentétben áll ennek az államnak az elveivel, a szabadság szellemével, a

Függetlenségi Nyilatkozat félreérthetetlen és súlyos kijelentéseivel, valamint az alkotmánnyal. A nemzet alapítói bölcsen vigyáztak arra, hogy az egyház ne vegye igénybe a világi hatalmat, mert ennek elkerülhetetlen következménye a türelmetlenség és az üldözés. Az alkotmány gondoskodott arról, hogy »a kongresszus ne hozzon olyan törvényt, amely valamely vallás alapítását érinti, vagy annak szabad gyakorlását tiltja«. Az alkotmány tiltja, hogy »a vallás az Egyesült Államokban« egyszer is valamilyen közhivatalra való alkalmasság próbaköve legyen. Az államhatalom csak a nemzet szabadságát véd• intézkedések durva megsértésével kényszerítheti bármilyen vallási szertartás gyakorlását. De ez az eljárás sem következetlenebb, mint maga a szimbólum: a tiszta, szelíd és ártatlan bárányszarvú fenevad úgy beszél, mint a sárkány.

»Azt mondván a föld lakosainak, hogy csinálják meg a fenevadnak képét. « Ez a kijelentés világosan bemutat egy kormányformát, amelyben a törvényhozói hatalom a nép kezében van; egyben ékesen bizonyítja, hogy ebben a próféciában az Egyesült Államokról van szó.

De mi »a fenevad képe«? És hogyan fogják megformálni? A fenevad képe az lesz, amelyet a kétszarvú fenevad »csinál meg«. Ahhoz, hogy megtudjuk, milyen is ez a kép, és miként fogják megformálni, tanulmányoznunk kell magának a fenevadnak - a pápaságnak - az ismertet• jeleit.

Amikor az •segyház megromlott, mert feladta evangéliumi egyszer•ségét, és pogány rítusokat és szokásokat fogadott el, elvesztette Isten Lelkét és erejét. Mivel azonban az emberek lelkiismeretét irányítani akarta, a világi hatalom támogatását igényelte. Így jött létre a pápaság, egy olyan egyház, amely az államhatalmat irányította, és felhasználta saját céljainak el•mozdítására, f•képpen az »eretnység« megbüntetésére. Hogy az Egyesült Államok megformálhassa a fenevad képét, ahhoz a vallási hatalomnak úgy kell a polgári hatalmat irányítania, hogy az egyház az államhatalmat is saját céljainak szolgálatába állítsa.

Ahol eddig az egyháznak világi hatalma volt, azt mindig igénybe vette, hogy a tanításaitól eltér•ket megbüntesse. Azok a protestáns egyházak is, amelyek a világi hatalmakkal való szövetkezés útján Róma nyomdokaiba léptek, kifejezésre juttatták, hogy korlátozni akarják a lelkiismereti szabadságot. Példa erre az anglikán egyház, amely sokáig üldözte a t•le kiszakadtakat. A XVI. és a XVII. században nonkonformista lelkészek ezrei kényszerültek arra, hogy egyházukat elhagyják, és sokan - mind a lelkészek, mind a nép közül - ki voltak téve bírságnak, börtönnek, kínzásnak és vértanúságnak.

A hitehagyás következménye az lett, hogy az egyház az államhatalom segítségét igényelte. Ez készítette el• a pápaság - a fenevad kialakulásának útját. Pál ezt mondta: »Jön... a szakadás, és megjelenik a b•n embere« (2Thessz 2:3). Az egyház hitehagyása a fenevad képének megformálásához is utat fog készíteni.

A Biblia kinyilatkoztatja, hogy az Úr eljövetele el•tt az els• századokéhoz hasonló vallási hanyatlás lesz. »Az utolsó napokban nehéz id•k állanak be. Mert lesznek az emberek magukat szeret•k, pénzsóvárgók, kérked•k, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok, szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértéktelenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvel•i, árulók, vakmer•k, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeret•i, kiknél megvan a

kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét» (2Tim 3:1-5). »A Lélek pedig nyilván mondja, hogy az utolsó id•ben némelyek elszakadnak a hitt•l, hitet• lelkekre és gonosz lelkek tanításaira figyelmeztvén« (1Tim 4:1). Sátán »a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival, és a gonoszságnak minden csalárdságával« fog dolgozni. És mindazok, akik »nem fogadták be az igazságnak szeretetét az • üdvösségükre«, ki lesznek téve »a tévelygés erejé«-nek, ahogy higgyenek a hazugságnak« (2Thessz 2:9-11). Amikor a gonoszság erre a fokra jut, ugyanolyan következményei lesznek, mint amilyenek az els• századokban voltak.

A protestáns egyházak hitbeli sokféleségében sok ember dönt• bizonyítékot lát arra, hogy soha semmilyen er•feszítéssel nem lehet rájuk kényszeríteni az egyesülést. Pedig számos protestáns egyházban évek óta er•sen él és egyre er•södik a vágy a közös tantételekre épül• egység után. Az ilyenfajta egyesítést•l, a nem mindenki által elfogadott tanítások megvitatásától - bármilyen fontosak is bibliai szemszögb•l - szükségszer•en el kell állni.

Charles Beecher 1846-ban azt prédikálta, hogy »az evangéliumi protestáns közösségek« szolgálatának »egész útja nem pusztán emberi félelem okozta iszonyú feszültség közepette alakult ki. Ezek a közösségek mérhetetlen romlottságban élnek, mozognak és lélegeznek, és folyvást lényüknek minden hitványabb elemében tetszelegve elhallgatják az igazságot, és térdet hajtanak a hitehagyás tekintélye el•tt. Vajon nem ez történt Róma esetében is? Nem éljük-e vajon újra az • életét? És mi az, amit a közvetlen jöv• tartogat számunkra? Egy újabb általános zsinatot! Egy világszövetséget! Evangéliumi szövetkezést és egyetemes krédót!« Amikor ez bekövetkezik, az egyházak teljes azonosulásra való törekvésében az csupán egy lépés lesz az er•szak igénybevétele felé.

Amikor az Egyesült Államok legjelent•sebb egyházai a közösen vallott tantételekben egységre jutva arra befolyásolják az államot, hogy tegye kötelez•vé rendelkezéseiket, és tartsa fenn létesítményeiket, akkor már a protestáns Amerika megformálta a római hierarchia hasonmását, aminek elkerülhetetlen következménye, hogy a polgári hatóság büntetést ró azokra, akik eltér• véleményt vallanak.

A kétszarvú fenevad »azt is teszi mindenkivel (megparancsolja), kicsinyekkel és nagyokkal, gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgákkal, hogy az • jobb kezükre vagy az • homlokukra bélyeget tegyenek; és hogy senki se vehessen, se el ne adhasson semmit, hanem csak akin a fenevad bélyege van, vagy neve, vagy nevének száma« (Jel 13:16-17). A harmadik angyal így figyelmeztet: »Ha valaki imádja a fenevad képét, és bélyegét felveszi vagy homlokára vagy kezére, az is iszik az Isten haragjának borából. « Az itt említett »fenevad«, amelynek az imádására kényszerít a Jel 13. fejezetében foglalt kétszarvú fenevad, nem más, mint az els• vagy párducszer• fenevad, azaz a pápaság. A »fenevad képe« a hitehagyó protestantizmusnak azt a formáját ábrázolja, amely akkor alakul ki, amikor a protestáns egyházak dogmáik megtartásához a polgári hatalom segítségét igénylik. A »fenevad bélyegének meghatározása még hátra van.

A próféta óva int a fenevadnak és bélyegének imadásától, majd kijelenti, hogy itt vannak azok, »akik megtartják Isten parancsolatait és a Jézus hitét«. A kinyilatkoztatás ilyen éles különbséget tesz az Isten parancsolatainak megtartói és azok között, akik imádják a fenevadat, valamint a fenevad képét, és felveszik bélyegét. Ebb•l következik, hogy a törvény megtartása és a törvény áthágása jelzi a

különbséget Isten imádói és a fenevad imádói között.

A fenevadnak - és a fenevad képének is - különös jellemvonása, hogy Isten parancsolatait megszegi. Dániel ezt mondja a kis szarvról, azaz a pápaságról: »Véli, hogy megváltoztatja az id•ket és törvényt« (Dán 7:25). Pál pedig ugyanezt a hatalmat »a b•n emberének nevezi, aki Isten fölé emeli magát. Egyik prófécia kiegészíti a másikat. A pápaság csak Isten törvényének megváltoztatásával tudta Isten föl emelni magát. Mindazok, akik az így megváltoztatott törvénynek tudatosan engedelmeskednek, mindenek fölött tisztelik azt a hatalmat, amely a törvényt megváltoztatta. Aki a pápai törvényeknek engedelmeskedik, az a pápa iránti h•ség jelét veszi magára az Isten iránti h•ségjel helyett.

A pápaság megkísérelte Isten törvényét megváltoztatni. A második parancsolatot, amely tiltja a képek imádását, törölte a törvényb•l, a negyedik parancsolaton pedig úgy változtatott, hogy a hetedik nap helyett az els•t tette hivatalos nyugalomnap. A második parancsolat kihagyását a katolikusok azzal indokolják, hogy arra nincs szükség, mert benne van az els•ben. Azt állítják, hogy •k a törvényt pontosan úgy tolmácsolják, ahogy azt Isten szándéka szerint érteni kell. De a próféta által megjövendölt változtatás nem ez. Szándékos, tudatos változtatásról van szó: »Véli, hogy megváltoztatja az id•ket és törvényt. « A prófécia pontos teljesítése a negyedik parancsolat megváltoztatása. Az a tekintély, amely erre a változtatásra jogot formál: az egyház. A pápai hatalom tehát nyíltan Isten fölé emeli magát.

Isten imádóinak különleges ismertet•jele, hogy tiszteletben tartják a negyedik parancsolatot - mivel ez a parancsolat Isten teremt•i hatalmának a jele. E parancsolat tanúsítja, hogy Istennek joga van az embert•l tiszteletet és hódolatot igényelni. A fenevad imádóit arról lehet felismerni, hogy le akarják rombolni a teremtés emlékűnnepét, és fel akarják magasztalni a Róma által alapított ünnepet. A pápaság els• ízben a vasárnap érdekében juttatta érvényre kihívó követeléseit. El•ször azért vette igénybe az állam hatalmát, hogy kikényszerítse a vasárnapnak »az Úr napja«-ként való megtartását. A Biblia alapján a hetedik nap, nem pedig az els• az Úr napja. Krisztus mondja: »Az embernek Fia a szombatnak is ura. « A negyedik parancsolat így hangzik: »A hetedik nap az Úrnak... szombatja. « Ésaiás próféta által az Úr »szent napom«-nak nevezi a szombatot (Mk 2:28; Ésa 58:13).

Azt az oly sokszor hangoztatott állítást, hogy Krisztus megváltoztatta a szombatot, maga Krisztus cáfolta meg. Hegyi beszédében ezt mondta: »Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább hogy betöltsen. Mert bizony mondom néktek, míg az ég és föld elmúlik, a törvényb•l egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik. Valaki azért csak egyet is megront e legkisebb parancsolatok közül és úgy tanítja az embereket, a mennyeknek országában, a legkisebb lészen; valaki pedig cselekszi és úgy tanít, az a mennyeknek országában nagy lészen« (Mt 5:17-19).

A protestánsok általában elismerik azt a tényt, hogy a Szentírás nem ad jogot a szombat megváltoztatására. Ez világosan kiderül az American Tract Society és az American Sunday School Union kiadványaiból. E m•vek egyike bevallja, hogy az Újtestamentum »teljesen hallgat arról, ami a szombat (a vasárnap, a hét els• napja) megparancsolását, vagy ami megtartásának kifejezett szabályait érinti«.s Másvalaki ezt mondta: »Krisztus haláláig semmi változtatás nem történt e nap vonatkozásában«; és »amennyire a történelem tanúsítja, az apostolok... sem adtak kifejezett parancsot a

hetedik napi szombat elhagyására, és annak a hét első napján való megtartására.«

Számos római katolikus is elismeri, hogy a szombatot egyházuk változtatta meg. Kijelentették, hogy a protestánsok a vasárnap megtartásával elismerik a római egyház hatalmát. A »Catholic Catechism of Christian Religion« válaszként arra a kérdésre, hogy melyik napot kell megtartani a negyedik parancsolat szerint, ezt a kijelentést teszi: »A régi törvény alatt a szombat volt a megszentelt nap; de az egyház Jézus Krisztus utasítására, és Isten Lelkének irányítására a szombat helyére a vasárnapot tette; ezért ma az első, és nem a hetedik napot szenteljük meg. A vasárnap azt jelenti, hogy az Úr napja, és most valójában az is. «

Katolikus írók egyházuk tekintélyének jeleként azt a rendelkezést idézik, amellyel az egyház »a szombatot vasárnapra változtatta. Ezt a rendelkezést a protestánsok is elfogadták..., mert a vasárnap megtartásával elismerik, hogy az egyháznak van hatalma ünnepeket elrendelni, és büntetés terhe mellett érvényesíteni. « Mi tehát a szombat megváltoztatása, ha nem a római egyház tekintélyének a jele vagy bélyege - »a fenevad bélyege«?

A római egyház nem mondott le hatalmi igényéről. Amikor a világ és a protestáns egyházak elfogadják az általa elrendelt szombatot, és a bibliai szombatot elvetik, tulajdonképpen helyt adnak ennek a jogtalan követelésnek. Ha a protestánsok a hagyomány és az egyházatyák tekintélyével meg is indokolják ezt a változtatást, pontosan azt az elvet veszik semmibe, amely Rómától elkülöníti őket, azaz hogy »a Biblia, és csakis a Biblia, a protestánsok vallása«. A pápai egyház látja, hogy a protestánsok becsapják magukat, és szándékosan bezárják szemüket a tények előtt. Örül, amikor a vasárnap elrendelésére tett intézkedéseit tetszéssel fogadják, mert ebből látja, hogy a vasárnap végül az egész protestáns világot Róma zászlaja alá fogja vonni.

Róma azt hangoztatja, hogy a »protestánsok a vasárnap megtartásával akaratlanul is meghódnak a (katolikus) egyház tekintélye előtt.« Amikor a protestáns egyházak elvetik a vasárnap megtartását, tulajdonképpen a pápaság - a fenevad - imádását elvetik. Akik tudják, mit kíván Isten a negyedik parancsolatban, és mégis úgy döntenek, hogy az igazi szombat helyett a hamis szombatot ünneplik, azok e döntésükkel annak a hatalomnak hódolnak, amely e rendelkezés egyedüli megparancsolója. De maguk az egyházak formálják meg a fenevad képét azzal, hogy világi hatalom által kényszerítenek ki egy vallási kötelességet. Amikor tehát az Egyesült Államokban kötelező lesz a vasárnap megtartása, tulajdonképpen a fenevadnak és képeinek az imádása lesz kötelező.

Voltak azonban a letűnt nemzedékek idején olyan vasárnapünnepelő keresztények, akik azt hitték, hogy a bibliai szombatot tartják; és ma is vannak minden egyházban igaz keresztények - beleértve a római katolikus egyházat is -, akik szintén hiszik, hogy a vasárnap Isten szombatja. Isten elfogadja becsületességüket és szándékuk szinteségét. De eljön az az idő, amikor a vasárnap megtartását törvény teszi kötelezővé, és a világ tisztán fogja látni, hogy melyik az igazi szombat. Ha valaki akkor szegi meg Isten törvényét, hogy olyan parancsnak engedelmességen, amely csak Róma tekintélyének bélyegét viseli magán, ezzel a pápaságot Isten fölé helyezi. Rómának hódol, és annak a hatalomnak, amely érvényt akar szerezni a Róma által elrendelt ünnepnek. A fenevadat és annak képét imádják. Amikor az ember elveti azt az ünnepet, amelyet Isten a maga hatalma jelének nevez, és helyette a Róma által

választott hatalmi jelvényt tartja tiszteletben - ezáltal elfogadja a Róma iránti hódolat jelét: »a fenevad bélyegét«. Ez azonban csak akkor lesz aktuális, amikor a kérdés világosan feltárul az emberek előtt, és választaniuk kell Isten törvénye és az emberi rendelkezések között. Aki ekkor is a törvénszegés mellett dönt, azt felveszi »a fenevad bélyegét«.

A legfélelmetesebb fenyegetést, amely valaha is halandókhoz szólt, a harmadik angyal üzenete tartalmazza. Szörnyű bűn lehet az, amely Istent olyan haragra indítja, amelybe nem vegyül kegyelem. Mindenki tisztán láthat e fontos dologban. Isten, mielőtt ítélkezne, óva inti e bűntől a világot, hogy mindenki megtudja, miért fog ítélete lesújtani, és hogy mindenkinek alkalma legyen megmenekülni a büntetéstől. A prófécia kinyilatkoztatja, hogy az első angyal »minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek« hirdetni fogja ezt az üzenetet. A harmadik angyal figyelmeztetése, amely szintén a hármass üzenethez tartozik, sem fog sokkal közelebb hangzani. A prófécia azt mondja róla, hogy egy angyal, aki az ég közepén repül, nagy szóval hirdeti, és ez az üzenet magába fogja vonni a világ figyelmét.

Ebben a küzdelemben az egész keresztény világ két nagy csoportra oszlik - azokra, akik megtartják Isten parancsolatait és a Jézus hitét, és azokra, akik a fenevadat és képét imádják, és bélyegét magukra veszik. Habár az egyház és az állam egyesíti erejét, hogy »mindenkivel, kicsinyekkel és nagyokkal, gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgákkal« (Jel 13:16) kényszerrel elfogadtassa »a fenevad képét«, de Isten népe e bélyeget nem veszi magára. A pártmoszi próféta látja »azokat, akik diadalmaskodtak a fenevadon és az ő képén, és bélyegén és az ő nevének számán... állani az üvegtenger mellett, akiknek kezében valának az Istennek hárfái«, és éneklük a Mózes és a Bárány énekét (Jel 15:2-3).
